

1484

Cauen (PI 6)

(ALDC, IX, 2100. *Cauen* [PI 6])

La tercera persona del plural del present d'indicatiu del verb *caure* (< CADĒRE) en llat. vg. era *CADENT, origen del cat. ant. *ca[z]en* (viu a Formiguera, loc. 7, com a manlleu a l'oc.), canviat en *caen* (avui viu a la loc. 132, potser per castellanisme), base de *caien* 94, per inserció d'una *i* antihiàtica (> *cain* 87), i de *cauen*, amb una altra antihiàtica, [w], que deu ser analògica de les persones 2 i 3 del singular, canviada en *cagüen* 108, amb -g- antihiàtica, i en *caun* 85

en alguerès, com passa en *riun* 'riuen', *creun* 'creuen', etc. Compareu amb el mapa 1478.

Cal notar l'ús pronominal de *se cain* 87, *se caien* 94, *se cauen* 100, 131, de localitats contigües a l'arag.

Pel que fa a l'extensió de les formes cal remarcar la pràctica universalitat de *cauen*, interrompuda sobretot per la var. bal. moderna *caven*.

Cauen és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

